

на сиропиталището, поведени отъ високата надзирателка, да минаватъ прѣзъ широката улица по направление на театъра. Владо като безуменъ грабна кошницата и хукна въ противоположната страна. Той се криеше отъ погледитѣ на своитѣ другари. Стѣсняваше се отъ тѣхнитѣ съчувствия и се боеше отъ себе си. Тихи едри сълзи закапаха отъ очитѣ му.

Оттогава нему стана необходимо да слѣди отдалечъ своитѣ другари. Рано при зори първи той минаваше съ таблата горещи симиди на глава край сиропиталището. Смѣлъ бѣше Владо да прави това, защото знаеше, че освѣнѣ слугитѣ, всички спятъ по това врѣме. Сѣдаше той на каменитѣ стѣпала прѣдъ голѣмата камена кѣща насрѣща и, сложилъ настрана таблата — гледаше въ спуснатитѣ завѣси на прозорцитѣ. И си спомняше . . . спомняше . . . Ето тамъ — отлѣво спалнята на момчетата; подъ нея — тая на момчетата, на първия етажъ. Сега дѣцата спятъ на малкитѣ си креватчета. Само Василка, може би, и сега бълнува за своята умираща майка.

До спалната горѣ — общата зала, кѣдѣто за послѣденъ пѣтъ той видѣ събрани всички заедно. Нататѣкъ — работната, въ която работѣха кошницитѣ. А въ долния етажъ отдѣсно — трапзарията и кухнята, куминѣтъ на която вече дими.

Стои Владо нѣколко минути, послѣ се сѣти, че симидитѣ изстиватъ и пакъ грабва таблата. И отдалечъ извиква:

— Топли си-ми-ди . . .

Изъ улицата се раздвижватъ ранобудни ученици съ чанти въ рѣзка или книги подъ мишница. Владо извива глава слѣдъ тѣхъ. . .